

Όσο υπάρχουν Άνθρωποι

Εδώ και ένα χρόνο στη γειτονιά συχνάζει ένα κορίτσι γύρω στα 15, μελαμψό και αδύνατο. Οι περαστικοί ρίχνουν στο πλαστικό ποτήρι που τους προτείνει κανένα κέρμα και απομακρύνονται βιαστικά κοιτώντας ο καθένας τη δουλειά του. Άλλοι πάλι μουρμουρίζουν ενοχλημένοι από την παρουσία του στο δρόμο τους και στρέφουν αλλού το βλέμμα τους. Όταν βραδιάζει το κορίτσι σέρνει τα κουρασμένα πόδια του κάτω από τη γέφυρα. Εκεί περνά τις νύχτες ξαπλωμένη σε χαρτόκουτα. Τα ρούχα της παλιά και μπαλωμένα, τα παπούτσια της «φαγωμένα» από το περπάτημα.

Η κυρία Μαίρη ζει μόνη της στη γειτονιά εδώ και πολλά χρόνια. Από το παράθυρό της συχνά βλέπει το κορίτσι στο δρόμο. Έτσι και σήμερα που είδε τη μικρή να κάθεται στο παγκάκι της στάσης των λεωφορείων. Χιονίζει και η κίνηση είναι πολύ αραιή στο δρόμο. Οι ώρες περνούν και το κορίτσι μένει κουλουριασμένο στο παγκάκι. Η κυρία Μαίρη το παίρνει απόφαση. Ντύνεται καλά και βγαίνει με προσοχή-μη τύχει και γλιστρήσει-από το σπίτι. Κάθεται δίπλα της. « Έλα μαζί μου, θα ξεπασιάσεις εδώ έξω σήμερα». Το κορίτσι την ακολουθεί. Στο σπίτι η κυρία Μαίρη της δίνει ένα ζεστό τσάι και λίγο κέικ. Δεν τη ρωτάει τίποτα αλλά και το κορίτσι δεν μιλά καθόλου, μόνο δακρύζει. Της δείχνει το μπάνιο και της δίνει μια ρόμπα της, από αυτές που γεμίζουν την ντουλάπα της. Λίγη ώρα μετά κάθονται στο τραπέζι όπου μια σούπα και ψωμί ζεσταίνει το σώμα και την ψυχή του κοριτσιού και της κυρίας Μαίρης.

Αμάν πια, τη βαρέθηκε τη μοναξιά. «Γερνοτοκόρη» τη φωνάζουν στη γειτονιά όχι Μαίρη, όπως και το κορίτσι άλλωστε «Γύφτισσα» τη λένε όλοι οι διαβάτες και όχι Ελένη όπως είναι το όνομά της.

Η κυρία Μαίρη και η Ελένη ζουν τώρα πια μαζί ευτυχισμένες που αποφάσισαν εκείνη την κρύα μέρα του Φλεβάρη να νικήσουν τους φόβους τους και να απλώσει η μια το χέρι της και η άλλη να το σφίξει.

Χριστίνα Γαλανάκου
Β΄Τάξη